

De la literatura a les cuines de la Mediterrània

Un art i un plaer

A la cuina, la Gundeta i una altra dona, la Pepa Cadiraire, que era l'encarregada de fer les recaptas de les misses dels diumenges i de llogar cadires els dies solemnials de molta gent, s'atrafegaven a preparar safates amb copes, xampany, llesques de pa, porrons de vi, fuets, llonganisses, plats de mató, ametlles i avellanes, figues seques, moscatell, secalls i tota mena de requisits.

-Ah, ets tu...! –la Gundeta semblava reviscolada enmig del tràfec, se la veia sufocada, amb un vermell suau, de rosa delicada, a les galtes, i amb gotetes de suor al front i al coll. Va dir-me: -Tu mateix. Pessiga el que vulguis, el que et faci més goig; tot és bo. Però no toquis res de les safates: ha de sortir tot perfecte per presentar-ho a la sala. Hem de quedar com la millor cuina de la comarca davant del senyor bisbe i dels rectors veïns. A les torres de la Colònia potser ho farien millor que nosaltres, però ho dubto perquè mossèn Miquel m'ha explicat fil per randa com havia de posar-ho tot, des dels tovallons als coberts de postres, tot!

La Pepa Cadiraire no deia res, atrafegada amb tot el moviment.

-Té... –la Gundeta va allargar-me un llonguet empastifat de mantega i amb una llenca de pernil cru a dins-. Així mataràs la gana fins a l'hora de sopar.

La visió d'aquella cuina plena de vianda i l'oloreta agradable de rebost i de menja gairebé em van marejar., D'alguna manera vaig tenir la certesa que, malgrat les primeres aparences, acabava d'entrar en un món ric i nou.

TEIXIDOR, Emili: *Retrat d'un assassí d'ocells*. Barcelona. La Galera-Proa, 2007, pp. 86-87.

